

УДК 342

DOI <https://doi.org/10.32782/chern.v4.2025.12>**П. В. Горінов**

*кандидат юридичних наук, доцент,
заслужений працівник соціальної сфери України,
професор кафедри приватного права та галузевих юридичних дисциплін
Українського державного університету імені Михайла Драгоманова,
директор Навчально-наукового інституту права та політології
orcid.org/0000-0002-8294-2784*

КОНТРОЛЬ І НАГЛЯД ЯК ІНСТРУМЕНТИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ В ГАЛУЗІ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ

У статті аналізовано контроль і нагляд як ключові інструменти публічного адміністрування у сфері молодіжної політики. Показано, що контроль має три взаємозалежні виміри: процесуальний, інституційний та суб'єктний. У процесуальному плані він охоплює планові та позапланові перевірки, облік, моніторинг і корекцію дій, що забезпечує безперервний «цикл зворотного зв'язку» між формуванням рішень і їх реалізацією. Інституційну основу становить багаторівнева мережа центральних і місцевих органів влади, доповнена молодіжними центрами та консультативними радами; суб'єкту – державні службовці, експертні спільноти й активна молодь, що підсилює горизонтальну підзвітність. Нагляд розглядається як уже вужча форма управлінського впливу, орієнтована на попередження та припинення порушень, застосування адміністративних заходів і публічну легітимацію дій влади. Розмежовано функції контролю (право втручання, санкції) і нагляду (оціночна та превентивна роль без втручання в поточні процеси); підкреслено, що термінологічна невизначеність може спричиняти дублювання повноважень та розмивання відповідальності. Доктринальні джерела та матеріали міжнародної науково-практичної дискусії демонструють домінування дворівневої моделі: національний рівень забезпечує стратегічний контроль через щорічні доповіді, статистичні огляди та координацію мережі молодіжних центрів, тоді як місцевий концентрується на оцінці програм, розподілі ресурсів і громадській експертизі. Окремо проаналізовано парламентські слухання як інструмент законодавчого моніторингу, що виявляє прогалини фінансування, кадрові ризики та затримки у вторинному нормотворенні, водночас виконуючи наглядову місію прозорості перед громадськістю. Порівняння з іноземними моделями (соціал-демократичною, громадівською, універсалістською тощо) засвідчує, що оптимальне поєднання у публічному адмініструванні, незалежного аудиту й участі молодіжних рухів підвищує ефективність політики. Воєнний стан вносить додаткові вимоги: пріоритет набувають програми психологічної підтримки, повернення молоді та розвиток людського капіталу; обмежені ресурси підсилюють роль донорських аудитів як зовнішнього контрольного рівня. Гнучкі цифрові інструменти опитувань і відкриті реєстри скорочують цикл «дані – аналіз – корекція» майже до реального часу, що дозволяє оперативно адаптувати політику до безпрецедентних викликів.

Ключові слова: адміністративне право, громадська експертиза, державна політика, інституційна підзвітність, інструменти контролю, моніторинг, молодіжна політика, нагляд, нормативність, оцінка ефективності, підзвітність, публічне адміністрування, реалізація програм, ризик-орієнтований підхід, суб'єкти публічного адміністрування.

Horinov P. V. CONTROL AND SUPERVISION AS TOOLS OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE FIELD OF YOUTH POLICY

The article provides a comprehensive analysis of control and oversight as key instruments of public administration in the field of youth policy. It is shown that control consists of three interrelated dimensions: procedural, institutional, and subjective. Procedurally, it includes planned and unplanned inspections, accounting, monitoring, and corrective actions, ensuring a continuous «feedback loop» between decision-making and implementation. Institutionally, it is supported by a multi-level network of central and local government bodies, complemented by youth centers and advisory councils; subjectively, it involves civil servants, expert communities, and active youth, enhancing horizontal accountability. Oversight is considered a narrower form of managerial influence focused on preventing and addressing violations, applying administrative measures, and ensuring public legitimacy of government actions. The article distinguishes between the functions of control (right to intervene, impose sanctions) and oversight (evaluative and preventive without intervening in current processes), emphasizing that terminological ambiguity can cause duplication of authority and blurred responsibility. Doctrinal sources and materials from international scientific and practical discussions highlight the dominance of a two-tier model: the national level provides strategic control through annual reports, statistical reviews, and coordination of youth centers, while the local level focuses on program evaluation, resource allocation, and public expertise. Parliamentary hearings are analyzed as a tool of post-legislative monitoring, identifying funding gaps, staffing risks, and delays in secondary law-making, while also fulfilling an oversight function of transparency. Comparison with foreign models (social-democratic, community-based, universalist, etc.) shows that an optimal combination of state regulation, independent audit, and youth movement participation increases policy effectiveness. Martial law introduces additional demands: priority is given to psychological support programs, youth reintegration, and human capital development; limited resources enhance the role of donor audits as an external control level. Flexible digital survey tools and open registries reduce the «data – analysis – correction» cycle to near real-time, allowing the policy to be adapted to unprecedented challenges.

Key words: accountability, administrative law, community expertise, control instruments, effectiveness evaluation, government policy, horizontal accountability, institutional accountability, monitoring, normative basis, oversight, program implementation, public administration, risk-based approach, youth policy.

Вступ. Контроль і нагляд виступають ключовими інструментами публічного адміністрування в умовах сучасних викликів, що стоять перед публічними інституціями у галузі молодіжної політики. У демократичному суспільстві ці інструменти забезпечують прозорість, підзвітність та ефективність реалізації політик, особливо у сферах, пов'язаних із соціальним розвитком. Молодіжна політика, як частина державної соціальної політики, потребує особливої уваги до механізмів управління, оскільки стосується молоді – однієї з найбільш уразливих і перспективних категорій населення. Системність і результативність заходів у цій галузі безпосередньо залежать від якісного функціонування механізмів контролю та нагляду.

У практиці публічного адміністрування контроль має багатовимірний характер: процес перевірки дій, інституційний механізм, діяльність конкретних суб'єктів. Натомість нагляд здебільшого виступає як зовнішній, превентивний і правозастосовчий інструмент, що обмежується фіксацією порушень і не передбачає прямого втручання в поточну діяльність. В умовах воєнного стану ці функції зазнають трансформації: зростає значення зовнішнього аудиту, цифрового моніторингу, громадської оцінки та донорського контролю. Розмежування між контролем і наглядом набуває особливого значення, оскільки визначає межі відповідальності та тип реагування.

Механізми контролю та нагляду реалізуються на двох рівнях: національному та місцевому. Центральні органи забезпечують координацію політики, статистичний облік і формування стратегічного бачення, тоді як місцева влада і молодіжні ради здійснюють оцінювання реалізації програм, розподіл ресурсів і громадський моніторинг. Парламентські слухання, консультації з експертами та громадські обговорення виступають засобами законодавчого моніторингу та публічної легітимації політики. Окрему роль відіграють інструменти оцінки якості послуг, звітності за грантовими коштами та впровадження цифрових платформ.

Наукова та прикладна думка схиляється до розуміння контролю і нагляду як невід'ємних елементів демократичного управління. Вони забезпечують не лише відповідність політики законодавству, а й стимулюють її постійне вдосконалення відповідно до актуальних соціальних викликів. Практика парламентського моніторингу, дослідження громадських організацій та участь міжнародних донорів підтверджують

необхідність поєднання вертикального та горизонтального контролю. Контрольна діяльність має бути не лише каральною, а й аналітичною, підтримувальною та прозорою.

Актуальність дослідження зумовлена трансформацією молодіжної політики в умовах воєнного стану, коли постає потреба в адаптивних, прозорих і відповідальних управлінських механізмах. Посилення ролі цифрових інструментів, інтеграція зовнішніх аудиторських практик і запровадження нових стандартів звітності створюють нове середовище для реалізації контролю та нагляду. Молодь стає не лише об'єктом політики, а й активним суб'єктом її оцінювання. Саме тому систематичний аналіз контрольних і наглядових механізмів дозволяє сформулювати ефективну модель публічного адміністрування, орієнтовану на потреби молодого покоління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До наукових викликів адміністративно-правового забезпечення молодіжної політики в Україні свою увагу у різних аспектах досліджень зосереджували вчені: А. Антонюк, Л. Авраменко, І. Алексєєнко, В. Андрущенко, Д. Андреева, Д. Бараненко, А. Берлач, Я. Біляєв, О. Блиндюк, Є. Бородін, В. Галунько, В. Гаращук, Є. Гетьман, П. Горінов, Ю. Гришина, І. Грицай, О. Гуміна, П. Діхтієвський, Н. Драпушко, Р. Драпушко, В. Жук, О. Ільюк, І. Єрмоленко, Л. Малюга, Б. Мельниченко, О. Муза, О. Петришин, Є. Пряхіна, О. Соловйова, Г. Смокова, В. Фелика, М. Цвік, С. Вилков, В. Чернишова та ін. У своїх працях вони висвітлювали нормативно-правові основи, організаційні механізми, інституційні складові, участь молоді в ухваленні рішень та інші важливі аспекти публічного адміністрування в молодіжній сфері. Проте, поза межами їх наукового аналізу залишилися низка важливих адміністративно-правових і соціальних проблем інституційної підтримки молоді, зокрема в умовах воєнного стану.

Метою статті є визначення ролі контролю та нагляду як інструментів публічного адміністрування в реалізації молодіжної політики, з'ясування особливостей їх функціонування, встановлення оптимального співвідношення між державним регулюванням, громадською експертизою та незалежним аудитом.

Виклад основного матеріалу. Згідно із тлумачним словником української мови поняття «контроль» розкривається, як комплексне суспільно-правове явище, що охоплює водночас процесуальний, інституційний і суб'єктний

виміри: як процес він виражається у систематичному перевірці, обліку та наглядовій діяльності з метою забезпечення відповідності об'єкта встановленим нормам, стандартам або завданням; як інституційний феномен постає у вигляді органів чи підрозділів, уповноважених здійснювати таку діяльність; як суб'єктний вимір втілюється у колективі осіб, які реалізують наглядові функції та формують організаційно-трудовий ресурс контролю [1]. В контексті написання нашої роботи доцільніше використувати перше тлумачення, тобто контроль як процес перевірки та нагляду, а не як орган чи колектив контролерів. По-перше, саме функціональний вимір цього поняття дає змогу розкрити його механізм, етапи та правові наслідки, що становлять головний предмет наукового аналізу. По-друге, нинішня доктрина адміністративного та фінансового права трактує контроль передусім як юридичний інструмент забезпечення законності, підзвітності та прозорості діяльності суб'єктів публічного адміністрування. Отже, акцент на процесі, а не на органі, краще відповідає теоретичному та методологічному фокусу статті.

В адміністративному праві контроль у системі публічного адміністрування виступає самостійним, комплексним інструментом, що має чітко окреслену мету перевірку відповідності дій контрольованого об'єкта встановленим нормам, завданням і функціям. Його правове підґрунтя визначене, зокрема, Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності», який конкретизує суб'єктів, об'єкти і цілі державного контролю. Контроль не обмежується лише виявленням порушень, а має ширше значення, як інформаційно-аналітичний засіб для удосконалення системи управління. Адміністративний нагляд розглядається як окрема, більш вузька форма публічного адміністрування, яка тісно пов'язана з контролем, але відрізняється акцентом на застосуванні примусових заходів. Його головною метою є не лише спостереження за дотриманням правових норм, а й безпосереднє реагування на виявлені порушення через адміністративну відповідальність. Особливість нагляду полягає в тому, що він реалізується стосовно суб'єктів, які організаційно не підпорядковані наглядовим органам. Інструменти нагляду включають адміністративні засоби впливу, що дозволяють не тільки відновлювати правопорядок, а й запобігати його порушенню [2, с. 253–255].

Згідно із Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» державний контроль у сфері господарської діяльності визначається

як діяльність уповноважених законом органів державної влади, включаючи органи місцевого самоврядування, яка здійснюється у межах їх повноважень для виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства суб'єктами господарювання. Основною метою контролю є забезпечення суспільних інтересів, зокрема якості продукції, робіт, послуг та прийнятного рівня безпеки для населення та довкілля. Контроль реалізується через планові та позапланові заходи у формах перевірок, ревізій, обстежень, що здійснюються відповідно до закону. Його проведення має ґрунтуватися на принципах законності, прозорості, неприпустимості дублювання повноважень, а також презумпції правомірності дій суб'єкта господарювання у разі неоднозначного тлумачення норм. У разі виявлення порушень нагляд може передбачати застосування засобів реагування, визначених спеціальними законами, але лише в межах, узгоджених із цим Законом [3].

Контроль (нагляд) у галузі молодіжної політики в Україні виступає невід'ємним елементом забезпечення ефективної реалізації державних програм, стратегій і механізмів, що регулюють цю сферу. Закон України «Про основні засади молодіжної політики» передбачає, що здійснення молодіжної політики покладається на центральний орган виконавчої влади, який не лише формує політику, але й здійснює моніторинг її виконання, готує щорічну доповідь, координує діяльність молодіжних центрів та суб'єктів молодіжної роботи. Окремі повноваження в частині контролю делеговані Національній раді з питань молоді, яка має право вивчати стан виконання законодавства, надавати пропозиції та рекомендації, що є обов'язковими до розгляду. Місцеві органи влади й органи самоврядування здійснюють нагляд через оцінку реалізації місцевих програм, підтримку молодіжних центрів та аналіз діяльності молодіжних рад. Особливістю контролю в цій сфері є його спрямованість на забезпечення якості молодіжної політики, а не лише дотримання формальних вимог. Закон закладає механізми, притаманні контролювальній діяльності: обов'язковість звітності, проведення громадської експертизи, оцінювання діяльності молодіжних центрів, затвердження критеріїв якості [4].

Отже, контроль і нагляд у сфері молодіжної політики виступають ключовими інструментами забезпечення законності, ефективності та якості реалізації державної молодіжної стратегії. Контроль передбачає систематичний моніторинг діяльності суб'єктів молодіжної політики з боку центральних і місцевих органів влади, а також громадських структур, з метою забезпечення відповідності їх дій встановленим

нормам, принципам і стандартам. Нагляд, своєю чергою, реалізується переважно спеціалізованими органами у разі виявлення відхилень, з правом застосування адміністративного впливу або вимоги усунення порушень. Особливе значення в цій системі мають механізми оцінювання якості послуг, що надаються молодіжними центрами, а також інституційна звітність і прозорість фінансування (зокрема грантового). Участь молодіжних рад і громадських експертиз посилює горизонтальну підзвітність і включає молодь до процесів оцінки політики.

На доктринальному рівні контроль і нагляд у галузі молодіжної політики, проаналізовано у матеріалах Міжнародної науково-практичної конференції «Молодь та молодіжна політика в Україні в умовах воєнного стану». А. Антонюк та С. Вилков вказують, що контроль і нагляд ґрунтуються на дворівневій системі: національній і місцевій. Центральний орган виконавчої влади, що формує й реалізує молодіжну політику, здійснює інституційний контроль через щорічні доповіді, узгодження нормативної бази та координування мережі молодіжних центрів. Парламентський пост-законодавчий контроль впроваджується у вигляді слухань щодо стану реалізації Закону «Про основні засади молодіжної політики», що дозволяє оцінювати ефективність підзаконних актів і виявляти прогалини у фінансуванні. Конференційні доповіді підкреслюють, що у воєнних умовах пріоритетними об'єктами нагляду є грантові програми, психологічна підтримка та реінтеграційні ініціативи для молоді, переміщеної за кордон. Водночас обмежені ресурси держави актуалізують роль зовнішніх донорів, які запроваджують власні механізми аудиту та звітності, що слугує додатковим рівнем контролю. Нагляд, як зазначено у збірнику, набуває превентивного характеру: молодіжні ради, науково-дослідні інститути та міжнародні партнери здійснюють громадську експертизу якості програм і моніторинг дотримання прав молоді під час воєнного стану. Спеціальні дослідження (CEDOS, Info Sapiens) та регіональні звіти молодіжних центрів інтегруються у державні звітні документи, що дозволяє коригувати політику в реальному часі [5].

І. Єрмоленко розглядає молодіжну політику як динамічну багаторівневу систему, що формується під впливом національних традицій, правового середовища та ступеня демократизації суспільства. Виокремлюються універсалістську, соціал-демократичну, протекційну, громадську й централізовану (середземноморську) моделі, підкреслюючи, що кожна з них пропонує різні механізми взаємодії держави, громадянського суспільства й молоді. Центральним елементом

усіх моделей є забезпечення соціально-економічних та культурних умов для самореалізації молоді, що робить політику інструментом довгострокового розвитку людського капіталу. Наголошується, що успішність молодіжної політики залежить від партнерства державних органів, інститутів громадянського суспільства й самої молоді, яка дедалі активніше висуває власні вимоги. Суттєвим чинником виступає необхідність постійної актуалізації даних і врахування зовнішніх та внутрішніх викликів, зокрема трансформаційних процесів і воєнних загроз. Питання контролю й нагляду в роботі розкриваються через призму інституційних і процедурних механізмів, потрібних для реалізації обраної моделі [6].

В. Гаращук розгорнуто трактує контроль як фундаментальну та системоутворюючу функцію державного управління, підкреслюючи, що без нього неможливе ефективне функціонування державного апарату. Зазначено, що контроль не обмежується лише завершальною фазою управлінського циклу, а пронизує всі його етапи (від підготовки рішень до поточної перевірки їх реалізації). Акцентується на тому, що контроль не є допоміжною дією, а самостійною функцією, здатною коригувати інші управлінські дії та формувати нові напрями. Особливої уваги приділено відмінності між поняттями «контроль» і «контролінг», «моніторинг», а також термінологічній плутанині, яка має як практичні, так і концептуальні наслідки. Вказується, що контроль – це не лише виявлення недоліків, а й надання допомоги підконтрольним структурам у налагодженні належного порядку. Розмежовуються поняття «контроль» і «нагляд», акцентуючи на їх функціональній та правовій відмінності. Контроль передбачає право втручатися в оперативну діяльність, надавати обов'язкові приписи та притягувати до відповідальності, що вирізняє його від нагляду (функції), що залишається винятковою прерогативою прокуратури [7].

Наприклад, комітетські слухання 30 квітня 2024 р., де парламентський Комітет з питань молоді і спорту спільно з Міністерством молоді та спорту України, Міністерством фінансів України, органами місцевого самоврядування та міжнародними партнерами здійснив моніторинг Закону «Про основні засади молодіжної політики». Такий моніторинг у режимі «зворотного зв'язку» виконує класичну контрольну функцію: збирає достовірні дані про знання молоддю своїх прав, ступінь виконання підзаконних актів, фінансові розриви та кадрові проблеми. Комітет, маючи право втручатися у нормотворчий процес, ініціює обов'язкові до розгляду рекомендації та консолідує міжвідомчі рішення

(наприклад, щодо формування Нацради молоді чи зміни грантових механізмів), тим самим здійснюючи оперативний контроль за підвідомчими міністерствами [8].

Висновки. Отже, контроль і нагляд як інструменти публічного адміністрування у сфері молодіжної політики формують багатовимірну систему відповідальності. Ці функції мають процесуальний, інституційний та суб'єктний виміри. Процесуально йдеться про планові й позапланові перевірки, аналіз даних, корегування дій. Інституційно їх забезпечує мережа державних і місцевих структур, доповнена молодіжними середовищами. Суб'єктно залучено як посадових осіб, так і громадські ініціативи, що підсилює горизонтальну підзвітність. Безперервність процедури, відкриті звіти та ризик-орієнтовані вибірки роблять контроль гнучким. У воєнний час така конструкція дає можливість швидко реагувати на потреби молоді та корегувати програми психологічної допомоги.

Нормативна база передбачає дворівневу модель: національну та місцеву. Центральний орган координує мережу молодіжних центрів, збирає статистику й щороку публікує доповіді. На місцевому рівні виконавчі структури й молодіжні ради оцінюють реалізацію програм і розподіл ресурсів. Поєднання вертикального та громадського контролю дає змогу виявляти фінансові й кадрові прогалини. Наглядові повноваження дозволяють зупиняти діяльність проєктів, що не відповідають стандартам, і вимагати усунення порушень. Разом ці дії формують замкнений цикл «план – перевірка – корекція». Проте затримка з підзаконними актами демонструє, що формальні норми без процедурної підтримки не гарантують результатів.

Порівняння світових моделей молодіжної політики показує різну вагу держави та громадянського суспільства у контрольних процедурах. Соціально-демократичний підхід робить наголос на державних стандартах та бюджетних програмах. Громадівська модель делегує більшість повноважень місцевому самоврядуванню і молодіжним спільнотам. Універсалістський формат поєднує мінімальне регулювання з паритетним партнерством, де контроль здійснюють професійні асоціації. Для України корисно комбінувати ці принципи, орієнтуючись на прозору звітність, незалежний аудит та участь самих бенефіціарів.

Доктринальний підхід до контролю підкреслює, що ця функція пронизує всі фази управління: від підготовки рішень до їх реалізації. На відміну від нагляду, контроль передбачає право прямого втручання в оперативну діяльність і застосування санкцій. Нагляд обмежується аналізом законності без впливу на поточні

процеси. Для молодіжної політики це означає, що профільні міністерства та місцеві структури можуть зупиняти проєкти, відкликати фінансування чи вимагати перегляду програм. Правоохоронні органи слідкують за тим, щоб самі контролери діяли в межах закону. Чітке розмежування компетенцій усуває дублювання, підвищує ефективність і спрощує підготовку кадрів.

Воєнний стан додає контролю та нагляду превентивного і реінтеграційного вимірів. Пріоритетними є програми психологічної підтримки, проєкти повернення молоді та ініціативи, спрямовані на розвиток людського капіталу. Обмежені бюджетні ресурси підсилюють значення зовнішніх донорів, які впроваджують власні аудиторські вимоги і тим самим створюють додатковий рівень контролю. Швидкий цикл «збір даних – аналіз – корекція» реалізується через цифрові платформи, опитування та відкриті реєстри, що дозволяє корегувати політику майже в реальному часі. Важливо, щоб регуляції були гнучкими та не гальмували оперативну підтримку молоді. Гармонізація державних процедур і донорських стандартів підвищує довіру до політики та мінімізує корупційні ризики.

Література

1. Контроль. Тлумачний словник української мови: у 11 т. / АН УРСР, Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні; редкол.: І. К. Білодід (голова) та ін. Київ: Наукова думка, 1970–1980. Т. 4. С. 368. URL: <https://slovnkyk.ua/index.php?swrd=%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%BB%D1%8C>
2. Адміністративне право та адміністративний процес. Повний курс : підручник / В. Галунько, П. Діхтєвський, А. Берлач та ін. ; за заг. ред. В. Галунька, В. Фелика. Вид. 5-те. Одеса : Видавництво «Юридика», 2025. 700 с.
3. Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності : Закон України від 05 квітня 2007 № 877-V // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/877-16>
4. Про основні засади молодіжної політики : Закон України від 27 квітня 2021 № 1414-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1414-20>
5. Антонюк А., Вилков С., Особливості нормативно-правового регулювання молодіжної політики в Україні в умовах воєнного стану. Молодь та молодіжна політика в Україні в умовах воєнного стану: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. Київ: Український державний університет імені Михайла Драгоманова, 2024. С. 12–16. URL: <https://enpuirb.udu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/14da8128-ce8d-4e91-bba1-178ba6a1c100/content>
6. Єрмоленко І. Молодіжна політика: сутність та основні моделі реалізації. Науково-теоретичний альманах Грани. 26 (4). 2023. С. 51–56. <https://doi.org/10.15421/172374>
7. Гаращук В. М. Доктрина контролю та нагляду в управлінні / В. М. Гаращук/ Правова

доктрина – основа формування правової системи держави : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 20-річчю НАПрН України та обговоренню п'ятитом. моногр. «Правова доктрина України», Харків, 20–21 листоп. 2013 р. Харків: Нац. акад. прав. наук України, 2013. С. 201–207.

8. Шляхи вдосконалення законодавчого забезпечення молодіжної політики в Україні

на підставі підсумків моніторингу практики застосування та ефективності його положень: Комітетські слухання Комітету Верховної Ради України з питань молоді і спорту, 30 квітня 2024 р. *Офіційний сайт Комітету Верховної Ради України з питань молоді і спорту*. 2024. URL: <https://komsport.rada.gov.ua/documents/sluhannja/76669.html>

Дата першого надходження рукопису до видання: 29.09.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 27.10.2025

Дата публікації: 26.11.2025